

Na lóce zelené sedí tam můj milé
piše sobě na papiře, co rozdal své milé:

Střevičky kuženy a pančušky bily,
zapiňatka z diamantu, prstynek stříbrný.

Honzičku můj milé, to mně nepovidé
šak já sem tě take dala šáteček červené.

106.

Z Karlovic.

Erb. 193, Suš. 369.



U na-še-ho je-ze-ra, sto-jí lip-ka ze-le-ná, ja lip-ka,



lip-ka pěk-ná za-le-ná, na ní ptá-čko-vé se-dá.

U našeho jezera
stojí lipka zelená,
ja lipka, lipka pěkně zelená,
na ní ptáčkové sedá.

Nebyli to ptáčkové
byli gavalírové,
ja smlúvali sa o jednu dívku,
že kerý ju dostane.

Jeden praví, bude má,
druhý praví, až Bůh dá,
ja a ten třetí, srdenko moje,
proč jsi tak zarmúcená?

Kerak nemám smutná byť,
dyž mám za starého ít,
rozžeľelo se ve mně srdenko,
nemožu ho uskroviť.

A v téj naší komoře
pěkné zelené lože,
ja lože, lože pěkné zelené,
kdo v tem lůžku spať bude.

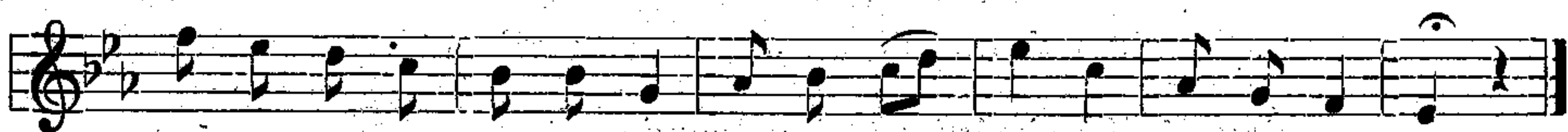
A dyby v něm starý spať,
bodaj rána nedočkať,
a dyby mladý, sličnej úrody,
by mu Pambů zdraví dáť.

107.

Z Viškovce u St. Hrozenkova.

Volněji.

Na trenčanskéj sil-ni-ci, je tam domek no-vý,



šen-ku-je tam má mi-lá, má mi-lá, ví-ne-čkom čer-ve-ným.